

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. P. T.,** zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2020, č. j. MV-84934-4/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2021, č. j. 77 A 110/2020 - 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 9. 3. 2020, č. j. OAM-34839-19/ZM-2019, zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce nesplňuje podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) téhož zákona.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že se žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítá podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka v pobytu na území.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud zdůraznil, že podstata sporu, pro kterou žalovaná zamítla žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, spočívala v posouzení jím vykonávané činnosti pro zaměstnavatele Clean Masters, družstvo.

[5] Krajský soud v této souvislosti vysvětlil, že k posouzení druhu cizincem vykonávané práce je třeba přistoupit především z materiálního hlediska, tj. postavit najisto, jaký druh práce cizinec skutečně reálně vykonával, tedy co je předmětem (obsahovou náplní) jeho činnosti. Krajský soud správním orgánům obou stupňů vytkl, že kladly nadměrný důraz na označení pracovní pozice samotným žalobcem (jako uklízeč), neboť formální označení nutně nemusí plně korespondovat s jeho obsahovou náplní, a nemůže tedy být klíčovým kritériem při posuzování otázky charakteru vykonávané pracovní činnosti. Označení pracovní pozice, které správním orgánům cizinec sdělí při výslechu, není podle krajského soudu možno přeceňovat i proto, že se jedná o označení zprostředkované tlumočníkem. Správní orgány tak měly podle krajského soudu přihlédnout k tomu, že žalobce při svém výslechu uvedl, že také doplňuje zboží do regálů. Tím se však správní orgány nezabývaly a ve svých rozhodnutích tuto skutečnost nikterak nezohlednily a nevzaly ji jako podklad svých následných úvah.

[6] Krajský soud přisvědčil žalobci v tom, že z klasifikace pracovních pozic obsažené ve sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), vyplývá, že pracovní pozice *9333 Pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)* je dále vnitřně členěna, přičemž jednou ze subkategorií je i pracovní pozice *93333 Pomocní manipulační pracovníci obchodního provozu*, která je vymezena tak, že obsahuje mimo jiné i čistění zařízení prodejních prostor a okolí prodejny a doplňování zboží. Krajský soud uvedl, že správní orgány měly s ohledem na tuto skutečnost přistoupit k doplnění dokazování za účelem zjištění, zda žalobce nevykonával právě tuto pozici manipulačního pracovníka obchodního provozu. Ani závěr správních orgánů o tom, že žalobce fakticky pracoval jako uklízeč, neshledal krajský soud jako náležitě zdůvodněný a podložený zjištěními plynoucími ze správního spisu, neboť se opíral pouze o žalobcovo pojmenování jím vykonávané činnosti, čehož se správní orgány striktně přidržely. Krajský soud upozornil na to, že správní orgány sice na jednu stranu kladly velký důraz na to, že žalobce sám uvedl, že je uklízeč, naproti tomu se však již nikterak nevyrovnaly s tím, že žalobce při popisu náplně činnosti, kterou vykonává, rovněž uvedl, že také doplňuje zboží do regálů. K tomuto skutkovému zjištění se již správní orgány nevyjádřily, ve svých rozhodnutích jej nezvaly v potaz a nevysvětlily, proč i tuto činnost podřadily pod vymezení pracovní pozice uklízeče.

[7] Krajský soud závěrem shrnul, že *„žalobcova námitka nedostatečným zjištěním skutkového stavu je důvodná, a to v takové míře, že zakládá vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány se nezabývaly všemi relevantními skutkovými okolnostmi a jejich skutkové závěry nemají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu.“*

III.

[8] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka namítá, že žalobce při výslechu výslovně uvedl, že je zaměstnán jako uklízeč, popsal svůj pracovní den a uvedl i jaké nástroje k práci používá (vysavač, smeták, rukavice, pracovní oděv a čisticí prostředky). Stěžovatelka dále podle klasifikace CZ-ISCO definuje pracovní pozici *9333 pomocných manipulačních pracovníků (kromě výroby)* a pozici *91 uklízeči a pomocníci*, včetně jejich podkategorií a konstatuje, že pokud žalobce uklízel v obchodě s potravinami, pak tato činnost jednoznačně spadá pod pracovní pozici *9112 uklízeči a pomocníci v hotelích, administrativních, průmyslových a jiných objektech*, protože úklid není hlavní činností uvedenou v náplni práce, kterou by měli vykonávat zaměstnanci na pracovní pozici *9333 pomocných manipulačních pracovníků (kromě výroby)*.

[10] Stěžovatelka tak má za to, že žalobce po celou dobu platnosti zaměstnanecké karty, tedy od 16. 8. 2017 do 15. 8. 2019, pracoval na jiné pracovní pozici, než na kterou mu byla zaměstnanecká karta vydána. Tímto jednáním se dopustil výkonu nelegální práce, který lze podřadit pod neurčitý právní pojem *jiná závažná překážka pobytu cizince na území*. Stěžovatelka v souvislosti s tím vysvětluje nutnost zamítnout žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť jednání žalobce dosahuje dostatečné intenzity k naplnění skutkové podstaty jiné závažné překážky pobytu cizince na území.

[11] Stěžovatelka tedy setrvává na tom, že správní orgán prvního stupně nepochybil, jestliže vycházel výhradně z výslechu žalobce, neboť jím byl závěr o tom, že žalobce nevykonával práci v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou, jednoznačně prokázán. Správní orgán prvního stupně zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu a nebyl povinen opatřovat další důkazy ve smyslu § 51 odst. 3 téhož zákona.

[12] Závěrem stěžovatelka dodává, že správní orgán prvního stupně nepřistoupil k rozboru dalších podskupin pracovní pozice *9333 Pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby),* na něž v napadeném rozsudku poukázal krajský soud z toho důvodu, že žalobci byla zaměstnanecká karta vydána právě na tuto pracovní pozici, nikoliv na pracovní pozici *93333 Pomocní manipulační pracovníci obchodního provozu*. Výběr pracovní pozice přitom záležel na zaměstnavateli, který volné pracovní místo v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty (dále jen „EVPM“) definoval. Povinností žalobce tedy bylo vykonávat pouze tu náplň práce, která je podřaditelná pod danou pracovní pozici.

IV.

[13] Žalobce svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatelka sice v kasační stížnosti mimo jiné uplatňuje i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., blíže však výtky podřaditelné pod tento kasační důvod nekonkretizuje. Vady postupu soudu či napadeného rozsudku, jež by bylo možno považovat za vady splňující uvedený kasační důvod, však představují natolik závažnou vadu, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti [§ 109 odst. 4 s. ř. s.]. Kasační soud se proto uvedenou otázkou, zda napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, či zda zde není taková vada řízení před krajským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku, zabýval především. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by uvedená pochybení naplňující kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dovodil.

[17] Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné, obsahující dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Jelikož stěžovatelka nijak blíže nekonkretizovala, v čem spatřuje nesrozumitelnost či nedostatek důvodů napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud touto námitkou pouze v obecné rovině. Již nyní však uvádí, že uvedenou vadou napadený rozsudek netrpí.

[18] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[19] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné nebo jejich odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a řada dalších).

[20] Napadený rozsudek přitom podle Nejvyššího správního soudu výše uvedené požadavky splňuje. Krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků

řízení, předestřel relevantní a ucelené právní závěry, které také dostatečně odůvodnil. Napadený rozsudek je srozumitelně a logicky odůvodněn a je z něho zřejmé, z jakých důvodů krajský soud shledal žalobu opodstatněnou a proč námitkám v ní uplatněným přisvědčil a napadené rozhodnutí zrušil. Kasační soud neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, žádné vady řízení se krajský soud nedopustil, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[21] Z hlediska věcného posouzení kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Jinak řečeno, pro výsledek kasačního řízení je rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud stížnostní námitky vznáší toliko v obecné rovině, aniž by navíc konfrontoval závěry krajského soudu a uvedl k nim pádné protiargumenty, může zdejší soud na tyto kasační body reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.

[22] V projednávaném případě stěžovatelka obecně nesouhlasí se závěry krajského soudu, v převážné části kasační stížnosti pak ale spíše doplňuje odůvodnění napadeného rozhodnutí, namísto toho, aby konkrétně uvedla, které konkrétní závěry krajského soudu nepovažuje za správné.

[23] Za pasáž spíše doplňující odůvodnění napadeného rozhodnutí, než obsahující stížnostní námitky je třeba považovat tu část kasační stížnosti, v níž stěžovatelka důkladně rozebírá náplň pracovní pozice *9333 pomocných manipulačních pracovníků (kromě výroby)*, kterou měl žalobce vykonávat, a staví do opozice k ní pracovní pozice řadící se do skupiny *91 uklízeči a pomocníci*. Nejvyšší správní soud kvituje podrobný rozbor pracovních pozic a popis náplně jejich činnosti, současně však postrádá námitku, kterou z této analýzy směrem k napadenému rozsudku stěžovatelka vyvozuje. Z uvedeného důvodu ani stěžovatelčino tvrzení, podle nějž pokud žalobce uklízí obchod s potravinami, pak tato činnost jednoznačně spadá pod pracovní pozici *9112 Uklízeči a pomocníci v hotelích, administrativních, průmyslových a jiných objektech*, neboť úklid není hlavní činností uvedenou v náplni práce, kterou by měli vykonávat zaměstnanci na pozici *9333 Pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)*, v tomto ohledu, tedy jako konkrétní kasační námitka, neobstojí.

[24] Krajský soud totiž nepopíral, že žalobce při výslechu uvedl, že v rámci své pracovní činnosti také uklízí. Jednu ze svých stěžejních výtek však krajský soud směřoval k tomu, že správní orgány při posouzení žalobcovy pracovní činnosti nevzaly v potaz i další část jeho výpovědi, podle níž kromě úklidu také doplňuje prodané zboží v regálech. Uvedeným se správní orgány vůbec nezabývaly a krajský soud správně poukázal na skutečnost, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda lze podřadit doplňování regálů pod pracovní náplně uklízeče.

[25] Pokud však správní orgány hodlaly zamítnout žalobcovu žádost podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, měly nejprve důkladně zjistit, jaké činnosti (co do obsahové náplně, tedy v materiálním slova smyslu, nikoliv jen podle formálního označení samotným cizincem) vykonával. Krajský soud správně stěžovatelku upozornil, že naznačeným způsobem se obsahem či náplní činnosti vykonávané žalobcem nezabývala a zjednodušeně vyšla pouze z výpovědi žalobce, který tuto činnost označil jako činnost uklízeče, ačkoliv sám dále vypověděl, že kromě úklidu provádí i doplňování zboží do regálů. Stěžovatelka nadto v kasační stížnosti uvádí, že uklízení je hlavní činností žalobce, ale neuvádí, z čeho tento závěr vyvozuje a tento závěr nemá ve správních spisech oporu. Žalobce při výslechu provedeném správním orgánem prvního stupně nebyl dotazován na to, v jakém poměru navzájem byly jednotlivé činnosti, které měl vykonávat a která z nich popřípadě byl hlavní, a ani z žádného jiného podkladu obsaženého ve správních spisech tato skutečnost neplyne. Správní orgány tedy měly vzít v úvahu obě činnosti, o nichž žalobce uvedl, že je vykonává, popřípadě zjistit rozsah té které činnosti, a teprve na základě takových zjištění měly učinit kvalifikovanou úvahu nad intenzitou závažnosti porušení pravidel o zaměstnanosti a naplnění důvodů pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

[26] Z právě uvedených důvodů nelze přisvědčit stěžovatelčině tvrzení, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu a v rozsahu odůvodňujícím závěr, podle nějž jednání žalobce dosahuje dostatečné intenzity k naplnění skutkové podstaty jiné závažné překážky pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí nadto nelze ani dovodit, zda činnost spočívající v doplňování zboží do regálů stěžovatelka považuje za souladnou s vydanou zaměstnaneckou kartou či nikoliv. Skutková podstata, z níž správní orgány při posouzení věci vyšly, tak nemá oporu ve spisech.

[27] Nejvyšší správní soud proto dává za pravdu krajskému soudu v tom, že v posuzované věci bylo povinností správních orgánů, s ohledem na obsah žalobcovy výpovědi, doplnit dokazování za účelem objasnění obsahové náplně činností, které žalobce skutečně vykonával a teprve na základě výsledků tohoto dokazování (ať již výslechem svědků či popřípadě i z obstaraných listinných důkazů - blíže viz odst. 23. napadeného rozsudku) posoudit, zda žalobcova činnost je či není v souladu se zaměstnaneckou kartou, která mu byla vydána a o prodloužení jejíž platnosti žádal.

[28] Nejvyšší správní soud k právě uvedenému dodává, že ani jakýkoliv výkon závislé výdělečné činnosti v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, který správní orgány označí za nelegální práci, automaticky nezakládá jinou závažnou překážku v pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. I pro uvedené bylo povinností správních orgánů, pokud hodlaly bez doplnění dokazování žalobcovu žádost zamítnout, aby zjistily takové skutečnosti, které vyhovění žalobcovy žádosti znemožňovaly (§ 51 odst. 3 správního řádu). Tak ale správní orgány nepostupovaly.

[29] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou stěžovatelky, podle níž nebylo nutné zkoumat, zda žalobce nevykonával činnost spadající pod pracovní pozici *93333 pomocný pracovník obchodního provozu*, jak vyslovil v krajský soud v napadeném rozsudku. Podle klasifikace CZ-ISCO se totiž pracovní pozice zařazené do kategorie *9333*

pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby) dále dělí na podkategorie, mezi nimi i v úvahu přicházející pracovní pozici *93333 pomocný pracovník obchodního provozu*. Pokud tedy v žalobcově pracovní smlouvě byla označena nadřazená pracovní pozice *9333*, nebylo vyloučeno, aby vykonával právě činnosti, jež z materiálního hlediska (tj. co do obsahové náplně vykonávaných činností) lze podřadit právě pod uvedenou podkategorii. V takovém případě by totiž stále vyhovovala specifikaci uvedené v pracovní smlouvě, a tedy i zaměstnanecké kartě a nemohlo by se jednat o výkon nelegální práce zakládající jinou závažnou překážku pobytu na území. Ostatně nelze ani přehlédnout, že specifikace činností typických pro pracovní pozice v kategorii *9333 pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)*, jsou v listině, na níž také založila své úvahy stěžovatelka [*Výsledky vyhledávání „9333“–CZ-ISCO*, nacházející se na http://www.cz.isco.cz/_archive_template=search.php&s=9333&post_type=czisco-post] vymezeny pouze příkladmo, nikoliv uzavřeným výčtem. I proto je třeba v každém konkrétním případě pečlivě zkoumat obsahovou náplň činnosti vykonávané cizincem dříve, než správní orgány dospějí k závěru o naplnění § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[30] Nejvyšší správní soud sice ve své judikatuře zastává názor, že jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území může být v obecné rovině i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ne každý výkon nelegální práce ovšem musí nutně založit tuto závažnou překážku. Správní orgány tak musí zkoumat, zda bylo jednání natolik závažné a dosahující takové intenzity, že je možno jej podřadit pod pojem jiné závažné překážky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 235/2019 - 33, či ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 Azs 98/2019 - 32). Vždy samozřejmě záleží na individuálních okolnostech daného případu, jak správní orgány posoudí intenzitu závažnosti případného porušení pravidel o zaměstnanosti, resp. intenzitu porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, která by ospravedlňovala aplikaci závažných překážek bránících dalšímu pobytu cizince na území a jaká hlediska bude v daném konkrétním případě nutno zvážit.

[31] Krajský soud tak nepochybil, pokud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovatelce k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud pouze koriguje jeho právní názor, podle nějž nedostatečná skutková zjištění učiněná správními orgány zakládají vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dospěl-li krajský soud správně k závěru, že *„správní orgány se nezabývaly všemi relevantními skutkovými okolnostmi a jejich skutkové závěry nemají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu“*, s čímž se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, pak tato vada zakládá nikoliv nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], nýbrž vadu podřaditelnou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu. Tato dílčí nesprávnost však nemá žádný vliv na zbylé závěry vyslovené krajským soudem, včetně závazného právního názoru, a nevede tudíž ke zrušení napadeného rozsudku kasačním soudem.

[32] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[33] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Naopak žalobce měl ve věci plný úspěch, a měl by proto právo na náhradu nákladů řízení. Jelikož žalobce zůstal v řízení o kasační stížnosti nečinný, neučinil žádný úkon a žádné náklady mu nevznikly, rozhodl kasační soud o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu